

τὴν Ἀρχαίαν Ἀστικήν. — Ἐκ πάντων τούτων παρτηραί πᾶς τις, ὅτι τὸ ἔργον ἐξετελέσθη μὴ ὄλη τὴν δυνατὴν ἀκρίβειαν μὴ ἀπολείπόμενον οὐδὲ κατὰ τὴν καλλιτεχνίαν, ἐπειδὴ ἐφιλοτιμήθη ὁ παρ' ἡμῶν φιλόπονος λιθογράφος Γερμανὸς Κ. Κόλμυν καὶ κατὰ τούτο νὰ μὴ μείνῃ τὸ ἔργον κατὰδεύστερον τῆς ἀκρίβειας, καὶ ἂν δὲν φθάνῃ τοῖλάχιστον πλησιάζει τὴν εὐρωπαϊκὴν καλλιτεχνίαν, τὴν ὁποῖαν θεωρήσας δευτέρου λόγου χάριν τῆς ἀκρίβειας δὲν ἐπραγματοποίησα κατὰ τὸ πρῶτον σχέδιόν μου. Ἰδίως δὲ ὁ χάρτης τῆς Ἑλλάδος διὰ τὰς ιδιότητάς του ταύτας καθίσταται καὶ αὐτοῦ τοῦ μεγάλου Γαλλικοῦ ὡς πρὸς ἡμᾶς χρησιμώτερος. Τὸ δὲ ὄλον τοῦ ἔργου μετὰ τῆς μᾶλλον ἐπεξεργασμένης τετάρτης ἐκδόσεως τῆς ἐσχάτως ὑπ' ἐμοῦ ἐκδοθείσης Γεωγραφίας, τῆς ὁποίας ἅπαντα τὰ κύρια ὀνόματα εἰρίσκονται πανομοιοτύπως καὶ εἰς πίνακας, παρέχει πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ μνημείου τῆς Γεωγραφίας καὶ εἰς διδάσκοντας καὶ εἰς διδασκόμενους ὅλας τὰς εὐκολίας, ὅσας ἔχουσι πρὸς τοῦτο τὰ σοφώτερα τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν. — Εἰ δὲ κατὰ τὴν πρόθεσίν μου ἐξετελέσθη τὸ ἔργον, ἄλλοι κρινέτωσαν.

« Γ. Α. ΒΑΚΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

« Καθηγητὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις Α΄ Γυμνασίου. »

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΤΗΣ ΔΟΥΛΙΑΣ.

— 000 —

Ὅλιγον πρὶν αὐτοῦ τοῦ κόσμου
Τὴν ἐρημον σκητὴν ἀφήσῃ,
Καὶ θλιβερὰ ὁ φαινὸς μου
Ἀστὴρ ἐντὸς τοῦ τάφου δέσῃ,
Ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου,
Αὐτοῦ με ὄμμα δακρυχέον,
Καὶ δὲ ἀγῶνός της ἐσχάτου,
Τοὺς λόγους εἶπε τελευταῖον·

— α Ὁ χρυσαυγὴς τῆς Ἰωνίας
Ἄχται, τὸ πνεῦμά μου δεχθῆτε·
Σκηναὶ γῆτρον εὐτυχίας,
Ἡλύσιόν μου σείε γενῆτε!

Κλειρία μου, παρηγορήσον·
Ἐκπνέω, πλὴν δὲν σὲ ἀφίνω.
Ἀκόλουθος, σκιά πιστῆ σου
Καὶ ζῶσα καὶ νεκρὰ θὰ μένω.
Ἐὰν εἰς νῆμερον ἐσπέραν,
Σόντρον πλανώμετος καὶ μένος,

Ἀκούσης περιπαθεστέραν
Φωνὴν εἰς ἄλση ἀηδύτος,

Βράδυνε, βράδυνε τὸ βῆμα·
Στενάζει δι' ὠδῆς πενθίμου,
Ἐπὶ τῆς θρηθῆς τὸ σχῆμα.
Τὸν ἔρωτά μου ἡ ψυχὴ μου!

Ἐὰν εἰς σκοπιὰν θαλάσσης
Περίλυπος ἀγκῶνα κλίης,
Καὶ πρὸς τὰς κυανὰς ἐκτάσεις
Ὅμμα ρεμβῶδες διευθύνης,

Ἀπὸ τοῦ κόλπου τῶν ὑδάτων
Ἀφρῆς ὡς θναρ θ' ἀνατέλλω,
Καὶ μὲ τὸν φλοῖσθον τῶν κυμάτων
Υψυρισμοῦς γλυκεῖς σὲ στέλλω.

Εἴτε χειμῶν τὸν Τυῶλον δέρη,
Εἴτε, κοιμῶν τοὺς τυφῶνας,
Τὸ ἔαρ τὸ καλὸν σὲ γέρη
Τὰ ῥόδα καὶ τὰς χειλιδόνας,

Ἄν χαίρης, χαίρημαί ἐπίσης,
Ἄν κλαῖς ἢ λῶρα σου, θὰ κλαίω
Μοῦσα ἀόρατος ποιήσεις
Περιπαθεῖς θὰ σοὶ ἱμπνέω.

Κ' ἂν εἰς τὸ σκότος τῶν νεκρῶν
Ὁ ἄδης μὲ περιορίσῃ,
Καὶ κλειθρὰ καὶ φρουρὰς Κερβέρων
Ἐπάνωθέν μου ἐπιστήσῃ·

Τὸν ἄδην μὲ τὰ δάκρυά μου
Αὐτὸν εἰς οἶκτον θὰ βιάζω,
Ἐγὼ θρηγῶ τὸν ἔρωτά μου
Καὶ τὸν Κλειρίαν μου θὰ κράζω·

Κλειρίαν, πάντοτε Κλειρίαν·
Διότι, φίλε, οἱ θανόντες
Εἶναι εἰς μῖσος καὶ φιλίαν
Πιστότεροι παρὰ οἱ ζῶντες!
Μάιος, 1858.

Ι. ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑΣ.

ΛΥΣΙΣ τοῦ ἐν τῷ προλαβόντι φυλλάδιῳ
αἰτίγματος.

Γ ρ α φ ι ε (κοινοῦ).

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Φυλλάδ. 197. σελ. 97. στήλ. α. στιχ. 5.
ἀντὶ διδασκόμενων γράφ. φιλοτεχνου-
μένων.

— 0 —